

"মৰমৰ সন্তানসকল – যোগ হৈছে অগ্নি তুল্য, য'ত তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হৈ যায়, আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ যায় সেয়েহে এজন পিতাৰ স্মৃতিত (যোগত) থাক।"

প্ৰশ্ন: পুণ্য আত্মা হ'বলগীয়া সন্তানসকলে কোনটো কথাৰ প্ৰতি বহুত ধ্যান ৰাখিব লাগে?

উত্তৰ: ধন দান কাক দিব লাগে, এইটো কথাৰ প্ৰতি পুৰা ধ্যান ৰাখিব লাগে। যদি কাৰোবাক ধন দিলা আৰু তেওঁ গৈ মদ্যপান আদি কৰিলে, বেয়া কাম কৰিলে তেন্তে তাৰ পাপ তোমালোকৰ ওপৰত আহি যাব। তোমালোকে পাপ আত্মাসকলৰ লগত এতিয়া লেন-দেন কৰিব নালাগে। ইয়াততো তোমালোক পুণ্য আত্মা হ'ব লাগে।

গীত: ন ৰহ হমচে জুদা হোংগে..... (তেওঁ আমাৰ পৰা বিচ্ছিন্ন নহয়...)

ওঁম শান্তি। ইয়াক কোৱা হয় স্মৃতিৰ অগ্নি। যোগ অগ্নি মানে স্মৃতিৰ অগ্নি। 'অগ্নি' বুলি কিয় কোৱা হয়? কিয়নো ইয়াত পাপ ভস্ম হৈ যায়। এইটো কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা - কেনেকৈ আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হওঁ। সতোপ্ৰধানৰ অৰ্থই হৈছে পুণ্য আত্মা আৰু তমোপ্ৰধানৰ অৰ্থই হৈছে পাপ আত্মা। কোৱাও হয় যে এওঁ বৰ পুণ্য আত্মা, এওঁ পাপ আত্মা। ইয়াৰ দ্বাৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে আত্মাহে সতোপ্ৰধান হয় আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ তমোপ্ৰধান হয় সেয়েহে ইয়াক পাপ আত্মা বুলি কোৱা হয়। পতিত-পাৱন পিতাকো এইবাবেই স্মৰণ কৰে যাতে তেওঁ আহি পাৱন আত্মা কৰি তোলে। পতিত আত্মা কোনে কৰি তুলিলে? এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকে জানা যেতিয়া পাৱন আত্মা আছিল তেতিয়া তাক ৰামৰাজ্য বুলি কোৱা হৈছিল। এতিয়া পতিত আত্মাসকল আছে সেয়েহে ইয়াক ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। ভাৰতেই পাৱন, ভাৰতেই পতিত হয়। পিতাহে আহি ভাৰতক পাৱন কৰি তোলে। বাকী সকলো আত্মা পৱিত্ৰ হৈ শান্তিধামলৈ গুচি যায়। এতিয়া হৈছে দুখধাম। ইমান সহজ কথাও বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়। যেতিয়া অন্তৰেৰে বুজিব তেতিয়া প্ৰকৃত ব্ৰাহ্মণ হ'ব। ব্ৰাহ্মণ নোহোৱাকৈ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰে।

এতিয়া এয়া হৈছে সংগমযুগৰ যন্ত্ৰ। যন্ত্ৰৰ বাবেতো ব্ৰাহ্মণ নিশ্চয় লাগে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা। এইটো জানা যে মৃত্যুলোকৰ এয়া হৈছে অন্তিম যন্ত্ৰ। মৃত্যুলোকতেই যন্ত্ৰ হয়। অমৰলোকত যন্ত্ৰ কৰা নহয়। ভক্তসকলৰ বুদ্ধিত এই কথাবিলাক ধাৰণ হ'ব নোৱাৰে। ভক্তি সম্পূৰ্ণ বেলেগ, জ্ঞান বেলেগ। মনুষ্যই আকৌ বেদ-শাস্ত্ৰসমূহকেই জ্ঞান বুলি ধৰি লয়। যদি তাত জ্ঞান থাকিলহেঁতেন তেতিয়াহ'লেতো মনুষ্য উভতি (পৰমধামলৈ) গ'লহেঁতেন। কিন্তু ডাৰ্মা অনুসৰি কোনেও উভতি কোনো নাযায়। বাবাই বুজাইছে - প্ৰথম নম্বৰৰ জনেই সত্য, ৰজা, তমোত আহিবলগীয়া হয় তেন্তে স্থলত অনাই কেৱল সত্যৰ ভূমিকা ৰূপায়ণ কৰি কেনেকৈ উভতি যাব পাৰিব? তেওঁতো আকৌ তমোপ্ৰধানত আহিবই লাগিব, ভূমিকা ৰূপায়ণ কৰিবই লাগিব। প্ৰত্যেক ভাৱৰীয়াৰ সামৰ্থ্য নিজা-নিজা নহয় জানো। মুখ্য ভাৱৰীয়াসকল কিমান প্ৰখ্যাত (জনাজাত) হয়। সকলোতকৈ মুখ্য স্ৰষ্টা, নিৰ্দেশক আৰু মুখ্য ভাৱৰীয়া কোনজন? এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে গড় ফাদাৰ হ'ল মুখ্য, তাৰ পিছত জগত অম্বা, জগত পিতা। জগতৰ মালিক, বিশ্বৰ মালিক হৈ যায়, তেওঁলোকৰ ভূমিকা নিশ্চয় উচ্চ হ'ব। গতিকে তেওঁলোকৰ বেতনো বেছি। বেতন দিয়ে পিতাই যি সকলোতকৈ উচ্চ। পিতাই কয় - তোমালোকে মোক ইমান সহায় কৰা গতিকে তোমালোকে বেতনো নিশ্চয় সিমানেই পাব। বেৰিষ্টাৰে পঢ়ালে নক'ব জানো যে ইমান উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰাওঁ সেয়েহে এই পঢ়াৰ প্ৰতি সন্তানসকলে কিমান মনোযোগ দিয়া উচিত। গৃহস্থীতো থাকিব লাগে, কৰ্মযোগ সন্মুখ নহয় জানো। গৃহস্থীত থাকি, সকলোখিনি কৰি থাকিও পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব পাৰা, ইয়াত কোনো কষ্টৰ কথা নাই। কাম-কাজ কৰোঁতে শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। জ্ঞানতো বহুত সহজ। গায়নো আছে - হে পতিত-পাৱন আহা, আহি আমাক পাৱন কৰি তোলাহি। পাৱন সৃষ্টিততো ৰাজধানী আছে সেয়েহে পিতাই সেই ৰাজধানীৰো যোগ্য কৰি তোলে।

এই জ্ঞানৰ দুটা মুখ্য বিষয় আছে - অল্ফ (বাবা) আৰু বে (বাদশ্বাহী)। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক এভাৰহেল্‌দী আৰু ৱেল্‌দী (সদাস্বাস্থ্যৱান আৰু ধনৱান) হৈ যাবাগৈ। পিতাই কয় - মোক তাত স্মৰণ কৰা। ঘৰখনকো মনত পেলোৱা, মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক ঘৰলৈ গুচি যাবাগৈ। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'লে তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'বগৈ। এইটো বুদ্ধিত ভাল দৰে ৰাখিব লাগে। এই সময়ততো সকলো তমোপ্ৰধান। সুখধামত সুখ, শান্তি,

সম্পত্তি সকলো পোৱা যায়। তাত এটাই ধৰ্ম থাকে। এতিয়াতো চোৱা ঘৰে-ঘৰে অশান্তি। বিদ্যার্থীসকলে চোৱা কিমান হাংগামা (গুণ্গোল) কৰে। নিজৰ (নিউ ব্লাড) নতুন তেজ দেখুৱায়। এইখন হৈছে তমোপ্ৰধান সৃষ্টি, সত্যযুগ হ'ল নতুন সৃষ্টি। পিতা সংগমত আহিছে। মহাভাৰতৰ যুদ্ধও সংগমৰেই হয়। এতিয়া এই সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব। পিতায়ো কয় - মই নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰিবলৈ সংগমত আহোঁ, ইয়াকেই পুৰুষোত্তম সংগমযুগ বুলি কোৱা হয়। পুৰুষোত্তম মাহ, পুৰুষোত্তম চনো পালন কৰে। কিন্তু এই পুৰুষোত্তম সংগমৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। সংগমতেই পিতা আহি তোমালোকক হীৰাতুল্য কৰি তোলে। আকৌ এওঁলোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। হীৰাৰ দৰে ৰজা হৈ যায়, বাকী সোণৰ দৰে প্ৰজা হৈ যায়। সন্তানে জন্ম ল'লে আৰু সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ল। এতিয়া তোমালোক পাৱন সৃষ্টিৰ অধিকাৰী হৈ যোৱা। আকৌ তাত উচ্চ পদ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এই সময়ৰ তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থ কল্প-কল্পান্তৰৰ পুৰুষাৰ্থ হ'ব। বুজা যায় এওঁ কল্পই-কল্পই এনেকুৱাই পুৰুষাৰ্থ কৰিব। এওঁৰ দ্বাৰা বেছি পুৰুষাৰ্থ নহ'বই। জন্ম-জন্মান্তৰ, কল্প-কল্পান্তৰ এওঁ প্ৰজাতেই আহিব। এওঁ চহকী প্ৰজাৰ দাস-দাসী হ'ব। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই নহয় জানো। পঢ়াৰ আধাৰত সকলো জনা যায়। বাবাই তৎক্ষণাত ক'ব পাৰে যে এইটো অৱস্থাত কাইলৈ তুমি শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে কি হ'বগৈ? দিনে-প্ৰতিদিনে সময় টুটি আহে। যদি কোনোবাই শৰীৰ এৰে তেতিয়াতো পঢ়িব নোৱাৰিব, হয় কিঞ্চিত মাত্ৰ বুদ্ধিত আহিব। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব। যেনেকৈ সৰু ল'ৰা-ছোৱালীকো তোমালোকে স্মৰণ কৰিলে ক'লে তেতিয়া শিৱবাবা-শিৱবাবা বুলি কৈ থাকে। তেতিয়াও কিছু প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীতো মহাত্মা সদৃশ, বিকাৰৰ কথা নাজানেই। যিমানে ডাঙৰ হৈ গৈ থাকিব, বিকাৰৰ প্ৰভাৱ পৰি থাকিব, ক্ৰোধ আহিব, মোহ আহিব...। এতিয়া তোমালোককতো বুজোৱা হয় যে এই সৃষ্টিত এই দুচকুৰে যি দেখিছা তাৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিব লাগে। আত্মাই জানে এয়াতো সকলো সমাধিস্থ (মাটিত মিহলি) হৈ যাব। তমোপ্ৰধান বস্তু। মানুহ মৰিলে তেতিয়া পুৰণা বস্তবোৰ কৰণীঘোৰক (মৃতকৰ কাম-কাজ কৰা পুৰোহিত) দি দিয়ে। পিতাতো আকৌ হৈছে বেহদৰ কৰণীঘোৰ, ধোবাও হয়। তোমালোকৰ পৰা কি লয় আৰু (বিনিময়ত) কি দিয়ে? তোমালোকে যি অলপ ধনো দিয়া সেয়াতো শেষ হ'বই। তথাপিও পিতাই কয় - এই ধন নিজৰ লগত ৰাখা। কেৱল ইয়াৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিয়া। হিচাপ-নিকাচ পিতাক জনাই থকা। তেতিয়া নিৰ্দেশনা পাই থাকিব। তোমালোকৰ এয়া যি লামলাকটু (মূল্যহীন সামগ্ৰী) আছে, বিশ্ব বিদ্যালয় আৰু হস্পিতালত হেলথ্ (স্বাস্থ্য) আৰু ৱেলথ্ (ধন)ৰ বাবে লগাই দিয়া হয়। হস্পিতাল হৈছে বেমাৰৰ কাৰণে, বিশ্ব বিদ্যালয় হৈছে পঢ়াবৰ বাবে। এয়াতো কলেজ আৰু হস্পিতাল দুয়োটা একেলগে আছে। ইয়াৰ বাবেতো কেৱল তিনি খোজ মাটিৰ প্ৰয়োজন। বচ যাৰ ওচৰত অন্য একো নাই তেওঁ কেৱল তিনি খোজ মাটি দিলেই হ'ল। তাত ক্লাচ (পঢ়া কোঠালি) আৰম্ভ কৰি দিয়া। তিনি খোজ মাটি, সেয়াতো কেৱল বহাৰ স্থান নহ'ল জানো। আসন তিনি খোজৰেই হয়। (এই) তিনি খোজৰ ভূমিলৈ যিয়েই আহিব, ভালকৈ বুজি যাব। কোনোবা আহিল, আসনত বহিবলৈ দিলা আৰু পিতাৰ পৰিচয় দিলা। বেজো বহুত তৈয়াৰ কৰোঁৱা হৈছে সেৱাৰ বাবে, এয়া হৈছে অতি সহজ। চিত্ৰও ভাল, লিখনিও সম্পূৰ্ণকৈ আছে। ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বহুত সেৱা হ'ব। দিনে-প্ৰতিদিনে যিমান বাধা-বিঘিনি আহি থাকিব মনুষ্যৰো বৈৰাগ্য জন্মিব আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ লাগি যাব - মই আত্মা অবিনাশী, নিজৰ অবিনাশী পিতাক স্মৰণ কৰোঁ। পিতাই নিজেই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ আঁতৰি যাব। নিজক আত্মা বুলি বুজিব আৰু পিতাৰ প্ৰতি পুৰা স্নেহ ৰাখিব লাগে। দেহ-অভিমানত নাহিবা। হয়, সন্তান আদিৰ প্ৰতি বাহ্যিক প্ৰেম অৱশ্যে ৰাখা। কিন্তু আত্মাৰ সঁচা প্ৰেম আত্মিক পিতাৰ প্ৰতি ৰাখিব লাগে। তেওঁৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়, সন্তান আদিক দেখিও বুদ্ধি যাতে পিতাৰ স্মৃতিত ওলমি থাকে। তোমালোক সন্তানসকল যেন স্মৃতিৰ ফাঁচি-কাঠত ওলমি আছা। আত্মাই নিজৰ পিতা পৰমাত্মাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে। বুদ্ধি ওপৰত ওলমি থাকিব লাগে। পিতাৰ ঘৰো ওপৰত নহয় জানো। মূলবতন, সূক্ষ্মবতন আৰু এয়া হ'ল স্থূলবতন। এতিয়া পুনৰাই উভতি যাব লাগে।

এতিয়া তোমালোকৰ যাত্ৰা সম্পূৰ্ণ হৈছে। তোমালোক এতিয়া যাত্ৰাৰ পৰা উভতি আহি আছা। সেয়েহে নিজৰ ঘৰখন কিমান ভাল লাগে। সেয়া হ'ল বেহদৰ ঘৰ। পুনৰ নিজৰ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। মনুষ্যই ভক্তি কৰে - ঘৰলৈ যাবলৈ, কিন্তু পুৰা জ্ঞান নাই সেয়েহে ঘৰলৈ যাব নোৱাৰে। ভগৱানৰ ওচৰলৈ যাবলৈ বা নিৰ্বাণধামলৈ যাবলৈ কিমান তীৰ্থ যাত্ৰা আদি কৰে, পৰিশ্ৰম কৰে। সন্ন্যাসী লোকসকলে কেৱল শান্তিৰ পথহে দেখুৱায়। সুখধামকতো নাজানেই। সুখধামৰ পথ কেৱল পিতাইহে দেখুৱায়। প্ৰথমে নিশ্চয় নিৰ্বাণধাম, বানপ্ৰস্থত যাব লাগে যাক ব্ৰহ্মাণ্ড বুলিও কয়। তেওঁলোকে আকৌ ব্ৰহ্মকে ঈশ্বৰ বুলি ভাবি বহি আছে। আমি আত্মা বিন্দু সদৃশ। আমাৰ নিবাসস্থান হ'ল ব্ৰহ্মাণ্ড। তোমালোকৰো পূজাতো হয়। এতিয়া বিন্দুৰনো কি পূজা কৰিব। যেতিয়া পূজা কৰে তেতিয়া শালিগ্ৰাম সাজি এটি-এটি আত্মাক পূজা কৰে। বিন্দুৰ পূজা কেনেকৈ হ'ব- সেয়েহে ডাঙৰ-ডাঙৰকৈ সাজে। পিতাৰো নিজৰ শৰীৰতো নাই। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে জানা। চিত্ৰতো তোমালোকে ডাঙৰকৈ দেখুৱাব লাগে। বিন্দুৰ দ্বাৰা কেনেকৈ বুজিব? সেয়েহে ষ্টাৰ (তৰা) সাজি দেখুৱাব লাগে। মাতাসকলে এনেকুৱা বহুত তিলকো লগায়, শুভ্ৰ (বগা) ৰঙৰ তৈয়াৰ কৰি থোৱা পোৱা যায়। আত্মাও শুভ্ৰ (বগা)

নহয় জানো, ষ্টাৰ (তৰা)ৰ দৰে। এয়াও এক চিহ্ন। ক্ৰকুটিৰ মাজত আত্মা থাকে। বাকী অৰ্থ কোনেও নাজানে। এই পিতাই বুজায় - ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত কিমান জ্ঞান আছে। ইমান বোমা আদি বনাই থাকে। আচৰিত, আত্মাত ইমান পাৰ্ট (ভূমিকা) ভৰি আছে। এয়া অতি গুঢ় কথা। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা কিমান কাম কৰে। আত্মা অবিনাশী, ইয়াৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) কেতিয়াও বিনাশ নহয় আৰু ভূমিকাও সলনি নহয়। এতিয়া বৃক্ষ (সৃষ্টি) অতি বিশাল। সত্যযুগত কিমান সৰু বৃক্ষ (সৃষ্টি)। পুৰণিতো নহয়। মিঠা সৰু বৃক্ষৰ কলম এতিয়া লাগি আছে। তোমালোক পতিত হৈ গৈছিল। এতিয়া পুনৰ পাৰন হৈ আছে। সূক্ষ্ম আত্মাত কিমান পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে। এয়া হৈছে প্ৰকৃতি, অবিনাশী পাৰ্ট চলি থাকে। এয়া কেতিয়াও বন্ধ নহয়, অবিনাশী বস্তু, তাত অবিনাশী পাৰ্ট ভৰি আছে। এয়া আশ্চৰ্যকৰ নহয় জানো। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়, বেছি পাৰ্ট তোমালোকেই। বাবাৰ সিমানে পাৰ্ট নাই, যিমান তোমালোকৰ আছে।

পিতাই কয় তোমালোক স্বৰ্গত সুখী হৈ যোৱাগৈ সেয়েহে মই বিশ্ৰাম লওঁ। মোৰ কোনো ভূমিকা নাই। এই সময়ত কিমান ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰোঁ। এই জ্ঞান ইমান আশ্চৰ্যকৰ, তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও অলপো নাজানে। পিতাৰ স্মৃতিত নাথাকিলে ধাৰণাও নহ'ব। খোৱা-বোৱা আদিৰো তাৰতম্য হ'লে ধাৰণাত তাৰতম্য হৈ যায়, ইয়াত পবিত্ৰতা বহুত ভাল হ'ব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰাটো বহুত সহজ। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে সেয়েহে বাবাই কৈছিল - তোমালোকে নিজৰ লগতো চিত্ৰ ৰাখা। যোগ আৰু প্ৰাপ্তিৰ চিত্ৰ অংকন কৰা তেতিয়া নিচা থাকিব। আমি ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হৈ আছোঁ। পুনৰাই আমি দেৱতাৰ পৰা ক্ষত্ৰিয় হ'মগৈ। ব্ৰাহ্মণ হ'ল পুৰুষোত্তম সংগমযুগী। তোমালোক পুৰুষোত্তম হৈ নোযোৱা জানো। মনুষ্যক এই কথাবিলাক বুদ্ধিত ধাৰণ কৰাবলৈ কিমান যত্ন কৰিব লাগে। দিনে-প্ৰতিদিনে যিমানে জ্ঞান বুজি গৈ থাকে সিমানে আনন্দিতো হৈ থাকিব।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা বাবাই আমাৰ বহুত কল্যাণ কৰে। কল্পই-কল্পই আমাৰ আৰোহণ (উন্নতি)ৰ কলা হয়। ইয়াত থাকি শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থেও সকলো কৰিবলগীয়া হয়। বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে মই শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰৰ পৰা খাওঁ, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকিলে কাল কন্টক (বিপদ বিঘিনি) সকলো দূৰ হৈ যাব। তাৰ পাছত এই পুৰণা শৰীৰ এৰি গুচি যাবাগৈ। সন্তানসকলে বুজি পায় - বাবাই একোৱে নলয়। তেওঁতো দাতা হয়। পিতাই কয় - মোৰ শ্ৰীমতত চলা। তোমালোকে ধন দান কাক কৰিব লাগে, এইটো কথাৰ প্ৰতি পুৰা ধ্যান দিব লাগে। যদি কাৰোবাক পইচা দিয়া আৰু তেওঁ গৈ মদ্যপান আদি কৰিলে, বেয়া কাম কৰিলে তেতিয়াহ'লে তাৰ পাপ তোমালোকৰ ওপৰত আহি যাব। পাপ আত্মাসকলৰ সৈতে লেন-দেন কৰি পাপ আত্মা হৈ যায়। কিমান পাৰ্থক্য আছে। পাপ আত্মাই, পাপ আত্মাৰ সৈতে লেন-দেন কৰি পাপ আত্মা হৈ যায়। ইয়াততো তোমালোক পুণ্য আত্মা হ'ব লাগে সেয়েহে পাপ আত্মাসকলৰ সৈতে লেন-দেন কৰিব নালাগে। পিতাই কয় - কাকো দুখ দিব নালাগে, কাৰোপ্ৰতি মোহ ৰাখিব নালাগে। পিতাও চেক্ট্ৰীন (অতি মিঠা) হৈ আহিছে। পুৰণা লামলাকটু (মূল্যহীন বস্তু) লয়, বিনিময়ত সুদ সহিত কিমান দিয়ে চোৱা। বহুত বেছি সুদ পোৱা যায়। কিমান ভোলা (সহজ-সৰল), দুই মুঠিৰ বিনিময়ত মহল দি দিয়ে। অম্ৰা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) এতিয়া যাত্ৰা সম্পূৰ্ণ হ'ল, ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে সেয়েহে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বেহদৰ বৈৰাগ্য ৰাখি বুদ্ধিযোগ পিতাৰ স্মৃতিত ওপৰত ওলমাই ৰাখিব লাগে।

(2) সংগমযুগত পিতাই যি যন্তু ৰচনা কৰিছে, এই যন্তু চম্ভালিবলৈ সঁচা পবিত্ৰ ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে। কাম-কাজ কৰিও পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ সৰ্ব খাজনাক অন্য আত্মাৰ সেৱাত লগাই সহযোগী হওঁতা সহজযোগী হোৱা সহজযোগী হোৱাৰ সাধন হ'ল - সদায় নিজক সংকল্পৰ দ্বাৰা, বাণীৰ দ্বাৰা আৰু প্ৰত্যেক কাৰ্যৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ সৰ্ব আত্মাৰ প্ৰতি সেৱাধাৰী বুলি ভাবি সেৱাতেই সকলো উৎসৰ্গা কৰা। ব্ৰাহ্মণ জীৱনত শক্তিৰ, গুণৰ, জ্ঞানৰ বা শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জন কৰাৰ সময়ৰ যি খাজনা পিতাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত হৈছে সেয়া সেৱাত লগোৱা অৰ্থাৎ সহযোগী হোৱা তেতিয়া সহজযোগী হৈয়ে যাব। কিন্তু সহযোগী তেওঁহে হ'ব পাৰে যি সম্পন্ন হয়। সহযোগী

হোৱা অৰ্থাৎ মহাদানী হোৱা।

স্লোগান: বেহদৰ বৈৰাগী হোৱা তেতিয়া আকৰ্ষণৰ সকলো সংস্কাৰ সহজে সমাপ্ত হৈ যাব।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অত্যন্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

ব্ৰাহ্মণৰ ভাষা পৰস্পৰ অব্যক্ত ভাৱৰ হ'ব লাগে। কাৰোবাৰ বিষয়ে শুনা ভুলক সংকল্পতো স্বীকাৰো কৰিব নালাগে আৰু কৰাবও নালাগে। সংগঠনত বিশেষ অব্যক্ত অনুভৱৰ পৰস্পৰ লেন-দেন কৰিব লাগে।